

гуненъ изтуканъ, възкресенъ отъ ужаса, иронията и дявола. Разтърсва като гниль плодъ цѣлата земя, хвърля черното покривало на своята сѣнка върху града и съ една вѣчна, вкаменена гримаса извива въ лѣво и дѣсно мъртвата си глава — безобразна муцуна на една чудовищна востъчна кукла, за нѣ каква странна реклама.

Или пъкъ изведнажъ тя става мишката, която се плъзва, блѣсва и скрива — черна искра — подъ кревата, и надава остъръ писъкъ — внезапно скърцане на ржждиви зѣби на трионъ — изпълненъ съ жаденъ и настрѣхналъ ужасъ.

Но ето, най-после мъглата начева бавно да се вдига и се очертаватъ жглитѣ на зданията, освѣтени отъ фенеритѣ. Изъ улицитѣ започватъ да се движатъ, озѣртайки се, коткитѣ и едно тежко успокоение погребва града.

Изведнажъ, тънка, червена като кръвь ивица, подобна на клѣцване отъ ножъ, прерѣзва широкото гърло на небосклона. Лампитѣ задрѣмватъ въ сивия полумракъ и по тротоаритѣ кѣнтятъ въ пустотата стѣпкитѣ на рѣдкитѣ и невидими минувачи. Голи рѣце разтварятъ прозорцитѣ и единъ подземенъ шумъ, като продължително пѣшкане, бавно извира изъ заспалитѣ гърди на земята.

Градинарътъ, нарамилъ лопатата, се отправя къмъ полето, безъ да знае, че днесъ ще трѣба да изкопае гроба си. Задъ него загъната въ чернитѣ си дрехи, тулейки се задъ дърветата, следва смъртъта